

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2005, č. j. 560/2654/05, ve věci ochrany přírody a krajiny, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2007, č. j. 5 Ca 58/2006 – 45,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2007, č. j. 5 Ca 58/2006 – 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005, č. j. 560/2654/05, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shora uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „účastník řízení“) a současně potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod, ze dne 24. 8. 2005, č. j. 6/OP/6000/05/Pe, jímž byla účastníkovi řízení uložena pokuta v celkové výši 65 000 Kč za protiprávní jednání uvedené v

ust. § 88 odst. 1 písm. c) a § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud zrušil jeho rozhodnutí jako celek přesto, že v odůvodnění rozsudku (viz str. 11 třetí odstavec od shora) uvedl, že shledal důvodnými žalobní námitky jen ve vztahu k existenci souhlasu (povolení) ke kácení dřevin, a to ještě jen v určitých mezích. Dle stěžovatele není z uvedené pasáže rozhodnutí městského soudu srozumitelné, proč tento soud zrušil rozhodnutí jako celek, když žalobní námitky uznal jen ve vztahu k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, označené ve výroku stěžovatelem potvrzeného prvostupňového rozhodnutí písm. a). Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spatřuje stěžovatel v následujícím: Městský soud uvedl, že nekompetentní postup orgánů povolaných k vydání povolení ke kácení dřevin nemůže jít k tíži žalobce, když z předloženého spisového materiálu zjistil, že Obecní úřady ve Vlčatině a Rudíkově ve věci povolení kácení formálně nevedly řízení a nevydaly ve věci rozhodnutí v písemné podobě, přesto však orgány obcí ve věci konaly a předmětné kácení se žalobcem dohodly, tak že jej, byť nevydaly rozhodnutí, fakticky povolily. Stěžovatel se domnívá, že městský soud v rozporu s ust. § 75 a § 76 zákona o ochraně přírody a krajiny nezohlednil fakt, že orgánem ochrany přírody příslušným k povolení kácení dřevin je pouze obecní úřad. Pokud souhlas s kácením dřevin vyslovil kterýkoliv jiný orgán obce (v daném případě starostové či zastupitelé obcí), pak tento souhlas nemohl mít právní účinky povolení dle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel dále namítá, že soud v rozporu se zákonem posoudil jako dostatečné pro kácení dřevin závazné stanovisko vydané k zásahu do významného krajinného prvku podle ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny Městským úřadem Třebíč, na jehož základě měla Obec Vlčatín vydat souhlas s kácením předmětných dřevin. Stěžovatel zdůraznil, že předmět řízení nebyl v obou případech totožný, proto názor městského soudu, že existenci souhlasu ke kácení lze dovodit v mezích, v nichž Městský úřad Třebíč povolil zásah do významného krajinného prvku, nemá oporu v zákonu. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Na základě oznámení J. J. provedla dne 26. 2. 2004 Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Havlíčkův Brod (dále též „inspekce“), terénní šetření v lokalitě vodního toku Oslavičky, Obec Vlčatín, při kterém bylo zjištěno, že došlo k pokácení minimálně 225 kusů většinou vzrostlých dřevin podél vodního toku Oslavičky ve směru toku v úseku od železničního mostu přes celou Obec Vlčatín.

Inspekci bylo prošetřováno, zda uvedené kácení bylo ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny řádně povoleno, neboť nebylo prováděno v rámci údržby toku, tzn. při výkonu oprávnění podle zvláštních právních předpisů, a proto k němu bylo třeba řádné povolení. Bylo zjištěno, že v dané věci bylo vydáno toliko rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 18. 12. 2003, č. j. OŽP/23333-03/6980-2003/Kou, kterým bylo Lesům České republiky, s. p., uděleno závazné souhlasné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Konkrétně se jednalo o souhlas s údržbou břehového porostu u vodního toku Oslavičky ve dvou úsecích: nad Obcí Vlčatín – od železničního náspu cca 500 m ve směru toku a pod obcí – od silničního mostu cca 1500 m ve směru toku. Ve stanovisku bylo dále uvedeno, že *„práce budou spočívat v odtěžení přestárklých topolů, odstranění olší vrostlých do průtočného profilu koryta toku a stromů poškozených, to vše včetně podrostu. Perspektivní dřeviny zůstanou zachovány a budou doplněny náhradní výsadbou.“* Inspekce rovněž prověřila, že Obecní úřad Vlčatín a Obecní úřad Rudíkov, jako místně příslušné orgány ochrany přírody, nevydaly předepsaný souhlas ke kácení dřevin dle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ani jim nebyla adresována žádost k vydání takového povolení. Dne 19. 7. 2004 obdržela inspekce od Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky vyžádaný odborný posudek, z něhož vyplývá, že provedený necitlivý zásah porušil podmínky rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 18. 12. 2003, č. j. OŽP/23333-03/6980-2003/Kou.

Šetřením inspekce bylo dále zjištěno, že vlastní kácení provedl žalobce – pan M. B., fyzická osoba podnikající dle živnostenského zákona, a proto s ním inspekce přípisem ze dne 2. 9. 2004, č. j. 6/OP/6293/04/Pe, zahájila správní řízení o protiprávním jednání na úseku ochrany přírody. Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2005, č. j. 6/OP/6000/05/Pe, byla žalobci uložena pokuta v úhrnné výši 65 000 Kč za protiprávní jednání uvedené v ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, ke kterému došlo tím, že v období po 20. lednu 2004 zničil bez povolení skupinu minimálně 225 ks dřevin rostoucích mimo les na vymezených pozemcích v katastrálním území Rudíkov a Vlčatín, které tvořily součást břehového porostu vodního toku Oslavičky, a za protiprávní jednání uvedené v ust. § 88 odst. 1 písm. i) téhož zákona, ke kterému došlo tím, že provedl v období po 20. lednu 2004 na vymezených pozemcích v katastrálním území Rudíkov a Vlčatín škodlivý zásah do významného krajinného prvku – vodního toku Oslavičky a jeho údolní nivy bez souhlasu orgánu ochrany přírody.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny pro účely tohoto zákona se vymezují některé základní pojmy takto: významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků. Zvláště chráněná část přírody je z této definice vyňata (písmeno f).

Podle ust. § 4 odst. 2 citovaného zákona významné krajinné prvky jsou chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Podle ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin.

Podle ust. § 8 odst. 5 citovaného zákona podrobnosti ochrany dřevin a podmínek povolování jejich kácení stanoví ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) citovaného zákona obecní úřady povolují s výjimkou území národních parků kácení dřevin a jsou oprávněny k pozastavení, omezení nebo zákazu kácení dřevin podle § 8, ukládají náhradní výsadbu podle § 9 s výjimkou území národních parků a vedou přehled pozemků vhodných k náhradní výsadbě podle § 9 odst. 2.

Podle ust. § 76 odst. 2 písm. a) citovaného zákona pověřené obecní úřady vydávají závazná stanoviska k zásahům do registrovaných krajinných prvků (§ 4 odst. 2) a registrují významné krajinné prvky.

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) citovaného zákona orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 500 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. i) citovaného zákona orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 500 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že provádí škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody.

Podle ust. § 8 odst. 3, věty první, vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, žádost o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les podává vlastník pozemku či nájemce se souhlasem vlastníka pozemku, na kterém dřeviny rostoucí mimo les rostou.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení stížní námitky, která se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů tohoto rozhodnutí.

Z judikatury zdejšího soudu týkající se otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu stojí za připomenutí rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující. *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. ... Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důlcích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

V souzené věci je však z kasační stížností napadeného rozhodnutí městského soudu patrné, jak tento soud v jím projednávané věci rozhodl (žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení), jsou odlišitelné jednotlivé části rozhodnutí, tj. výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku, a rovněž účastníci řízení jsou jasně vymezeni. V daném případě proto nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nesrozumitelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, přičemž tuto dovozuje ze skutečnosti, že z rozsudku městského soudu není patrné, proč tento zrušil rozhodnutí stěžovatele jako celek, ačkoliv shledal důvodnými žalobní námitky jen ve vztahu k existenci souhlasu (povolení) ke kácení dřevin, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Částečný přezkum žalovaného rozhodnutí připouští ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené výroky v mezích žalobních bodů. Je však nezbytné, aby se jednalo o samostatné, na sobě nezávislé výroky rozhodnutí, jež svou povahou umožňují samostatný přezkum. Vzhledem ke skutečnosti, že v projednávané věci přezkoumával městský soud na základě podané žaloby rozhodnutí stěžovatele, jehož jediným výrokem bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 24. 8. 2005, č. j. 6/OP/6000/05/Pe, nemohl městský soud v situaci, kdy dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele je pro nezákonnost nezbytné zrušit, postupovat jinak, než zrušit rozhodnutí stěžovatele jako celek a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Částečný přezkum žalovaného rozhodnutí, resp. zrušení rozhodnutí stěžovatele jen v části, zde byl tedy pojmově vyloučen. S ohledem na výše uvedené proto neshledal Nejvyšší správní soud tuto stížní námitku důvodnou.

V pořadí druhá stížní námitka se týká nesprávného posouzení právní otázky udělení povolení ke kácení dřevin podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za potřebné nejprve zdůraznit, že podle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Žádost o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les podává vlastník pozemku či nájemce se souhlasem vlastníka pozemku, na kterém dřeviny rostoucí mimo les rostou (ust. § 8 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s ust. § 8 odst. 3, větou první, vyhlášky č. 395/1992 Sb.). Orgánem ochrany přírody příslušným k vydání povolení ke kácení dřevin je v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) citovaného zákona obecní úřad. V daném případě proto jediným kompetentním orgánem k vydání povolení ke kácení dřevin byl pro příslušné katastrální území, jak ostatně uvedl i městský soud, Obecní úřad Rudíkov a Obecní úřad Vlčatín. Z obsahu správního spisu (zejména z protokolu o podání vysvětlení v případě šetření kácení dřevin ze dne 12. 3. 2004 se starostou Obce Vlčatín, panem J. M., a z protokolu o podání vysvětlení v případě šetření kácení dřevin ze dne 12. 3. 2004 se starostkou obce Rudíkov, Ing. B. Z.) je však patrné, že povolení ke kácení dřevin tyto orgány obcí nevydaly, ani jim nebyla adresována žádost o vydání takového povolení.

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny uloží orgán ochrany přírody pokutu až do výše 500 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání

tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les. Základním předpokladem pro uložení sankce za správní delikt podle výše citovaného ustanovení je tedy existence protiprávního jednání právnické osoby nebo fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, uvedený škodlivý následek - nepovolené poškození nebo zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les a příčinná souvislost mezi jednáním a následkem. Pod pojmem protiprávní jednání je nutno rozumět každé jednání, které je v rozporu s právními povinnostmi, zde povinností mít povolení orgánu ochrany přírody ke kácení dřevin dle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z výše uvedené úpravy sankčního postihu je tudíž zřejmé, že za protiprávní jednání spočívající v nepovoleném poškození nebo zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les je postižen každý subjekt (právnická osoba nebo fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti), který bez povolení orgánu ochrany přírody poškodí nebo zničí dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les. Odpovědnost za správní delikt má proto objektivní charakter, nejde o odpovědnost za zavinění.

V návaznosti na výše uvedené je potom nezbytné zdůraznit, jak to již učinil Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 1. 1997, č. j. 7 A 185/94 - 23, publikovaném v Judikatuře v právu životního prostředí 1990 – 1999, č. II/C/5, že *„právní úprava odpovědnosti za správní delikty právnických či fyzických osob spadá do oblasti práva veřejného; jejím cílem je zajistit dodržování povinností stanovených zákonem na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem, a postihovat protiprávní jednání, jež je v rozporu se zájmy společnosti, je společensky škodlivé nebo nebezpečné. Odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní či jiné ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu ani poukazem na porušení povinností ze strany jiného subjektu.“*

A proto pokud žalobce jakožto fyzická osoba při výkonu své podnikatelské činnosti zničil bez povolení skupinu dřevin rostoucích mimo les, dopustil se protiprávního jednání v rozporu s ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a došlo tak k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Nekompetentní postup Obce Rudíkov a Obce Vlčatín, a zejména pak jejich orgánů – starostů a zastupitelstev těchto obcí, tak nemůže nikterak ovlivnit skutečnost, že se žalobce dopustil shora uvedeného protiprávního jednání spočívajícího v nepovoleném zničení nejméně 225 ks vzrostlých dřevin podél vodního toku Oslavičky od železničního mostku ve směru toku přes celou Obec Vlčatín a už v žádném případě nemůže nahradit povolení ke kácení dřevin, ke kterému je kompetentní jiný orgán obce, a to obecní úřad. Nejvyšší správní soud proto považuje za důvodnou námitku stěžovatele, že městský soud v rozporu s ust. § 75 a § 76 zákona o ochraně přírody a krajiny nezohlednil fakt, že orgánem ochrany přírody příslušným k povolení kácení dřevin je pouze obecní úřad, a nikoliv jiný orgán obce, přičemž ať už formální či neformální souhlas v podobě dohody o kácení dřevin těchto jiných orgánů obcí se žalobcem nemůže

vyvolat právní účinky povolení dle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť ty mohl vyvolat pouze a jenom souhlas dle shora citovaného ustanovení vydaný Obecním úřadem Rudíkov a Obecním úřadem Vlčatín, jako místně příslušných orgánů ochrany přírody, v rámci výkonu přenesené působnosti těchto obcí.

Jako nezanedbatelný se v této souvislosti jeví i fakt, že žalobce, jakožto fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, jehož předmětem podnikání je mimo jiné činnost související s pěstováním lesa a těžbou dřeva, by si měl být vědom povinností a zejména pak povolení, jež si musí jako odpovědná osoba opatřit nebo mít k dispozici a v případě, že tak neučiní a nesplní tak své povinnosti, musí za toto své jednání nést odpovědnost.

Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného konstatuje, že shora zmíněný nekompetentní postup orgánů Obce Rudíkov a Obce Vlčatín je nezbytné zohlednit z hlediska výše uložené pokuty, a nikoliv z hlediska posouzení samotného naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Ostatně ačkoliv byl delikt spáchaný žalobcem hodnocen stěžovatelem jako relativně významný z hlediska škodlivosti pro životní prostředí, byla žalobci uložená pokuta vyměřena při nejspodnější hranici stanovené v ust. § 88 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, čímž zohlednila nekompetentní postup orgánů příslušných obcí.

K námitce stěžovatele, že závěr městského soudu, že „*existenci souhlasu (povolení) orgánu ochrany přírody (přínejmenším Obecního úřadu Vlčatín) ke kácení předmětných dřevin lze dovodit v mezích, v nichž Městský úřad Třebíč povolil zásah do významného krajinného prvku*“, nemá oporu v zákoně, uvádí Nejvyšší správní soud následující:

Předně je třeba zdůraznit, že zákon o ochraně přírody a krajiny vyžaduje ke kácení dřevin povolení místně příslušného orgánu ochrany přírody (ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona). Orgánem příslušným k vydání tohoto povolení je v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) citovaného zákona obecní úřad. V nyní projednávané věci to byl Obecní úřad Rudíkov a Obecní úřad Vlčatín. Může ovšem nastat i situace, jako tomu bylo i v této věci, kdy předmětné dřeviny tvoří nebo jsou součástí významného krajinného prvku (ust. § 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny). V takovém případě je nezbytné si opatřit kromě zmíněného řádného povolení ke kácení dřevin rovněž závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle ust. § 4 odst. 2 téhož zákona, k jehož vydání je však příslušný pověřený obecní úřad (ust. § 76 odst. 2 písm. a) citovaného zákona), konkrétně Městský úřad Třebíč.

Ze shora uvedeného je tedy patrné, že povolení ke kácení dřevin podle ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona a závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle ust. § 4 odst. 2 téhož zákona vydávají dva zcela odlišné subjekty – v jednom případě

obecní úřady, v druhém pak pověřené obecní úřady. Rovněž ust. § 88 odst. 1 citovaného zákona rozlišuje dvě různé skutkové podstaty, a to podle toho, zda bylo postupováno bez povolení ke kácení dřevin či bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody (ust. § 88 odst. 1 písm. c) a i) zákona o ochraně přírody a krajiny). Vzhledem ke skutečnosti, že zákon nehovoří o možnosti nahrazení povolení orgánu ochrany přírody (obecního úřadu) ke kácení dřevin závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody (pověřeným obecním úřadem), má stěžovatel pravdu v tom, že takový postup není možné v daném případě dovozovat.

V projednávané věci však městský soud nedospěl k závěru, že existenci povolení ke kácení dřevin je možno dovodit ze souhlasného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku, ale uvedl následující: *„existenci souhlasu (povolení) orgánu ochrany přírody (přínejmenším Obecního úřadu Vlčatín) ke kácení předmětných dřevin lze dovodit jen v mezích, v nichž Městský úřad Třebíč povolil zásah do významného krajinného prvku.“* Ačkoliv je odůvodnění rozhodnutí městského soudu v této části velice strohé a kusé, vyplývá z něho, že tento dovodil, že *„souhlas Obce Vlčatín s vyčištěním a těžbou břehového porostu na vodním toku Oslavička“* ze dne 5. 1. 2004, který byl vydán na základě souhlasného stanoviska Městského úřadu Třebíč, podepsaný starostou obce panem J. M., je možno považovat za povolení ke kácení dřevin ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to v mezích, v nichž Městský úřad Třebíč povolil zásah do významného krajinného prvku. Rozhodnutí městského soudu však v tomto bodě postrádá nejenom úvahu, jak k uvedenému závěru předmětný soud dospěl, ale je rovněž v příkrém rozporu se spisovým materiálem, zejména protokolem o podání vysvětlení v případě šetření kácení dřevin ze dne 12. 3. 2004 starostou Obce Vlčatín, panem J. M., v němž tento uvedl, že *„žádost o povolení kácení uvedených dřevin nikdo na ObÚ ve Vlčatíně nepodával“*, *„správní řízení ve věci nebylo ze strany ObÚ ve Vlčatíně vedeno“*, *„ObÚ ve Vlčatíně nevydal žádné rozhodnutí o povolení kácení uvedených stromů“*. Vyvstává zde tedy otázka, jak mohl městský soud dospět k závěru, že bylo vydáno povolení ke kácení dřevin, když starosta obce jakožto osoba oprávněná k vydání takového povolení [ust. § 103 odst. 4 písm. f) a § 110 odst. 3 a 4 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů], jeho vydání popřela.

Na pozadí výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že shora uvedený závěr městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť nejenom, že není dostatečně odůvodněn, ale zejména nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, jak požaduje již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75. Protože se jedná o vadu uvedenou v ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., musel k ní Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek

městského soudu pro nepřezkoumatelnost dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a dále pro nezákonnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu